

2-3

take me dancing

balázs turay

“Without integration, Gypsies will become victims of new forms of slavery.”

POPE FRANCIS

„Integráció nélkül a cigányok a rabszolgaság új formáinak áldozataivá válnak.”

FERENC PÁPA

take me dancing

balázs turay

From the Vatican, the Holy Father clearly sees the shameful picture: old and young, whether in Northern Hungary or Eastern Slovakia, perform menial tasks and jobs in their remote villages the whole year round for even less than 200 Euros a month, doing so-called 'Public Works Program': a government scheme administered by village authorities. In exchange for this paltry amount, they are excluded from normal education or job opportunities or they risk losing out on this feeble amount of money they already struggle to survive off of. They may well live out their whole lives in the same degrading position, stuck with a salary that does not afford them a living wage. The Public Works program turns people into subjects who are dependent upon the system that they are entwined within. Work performance does not matter: the future belongs only to those who submit.

A creation of a new caste system is being constructed on the eastern fringes of the European Union. There is knowledge that enables you to compete in a free labor market for fair wages, but it is knowledge of privilege, and for the majority of the Roma people it is a privilege they do not possess. Someone who was born the child of uneducated, perhaps Gypsy, parents will probably live in segregated neighborhoods and will be directed into separate institutional structures. American and African visitors are taken aback to see the racial segregation of their own past; Indian guests are reminded of what the caste system was like 100 years ago. 5-10 % of the population of Hungary, Slovakia, Czech Republic, Romania, and Bulgaria is Roma; these people can be distinguished by their skin color. However you will very rarely meet darker skinned Roma students at the universities of Budapest, Bucharest, or Bratislava. The students of color in higher education anywhere from Prague to Sofia are almost all foreigners.

In Eastern Europe, ethnic and social selection of children happens early, at the age of six. In Hungary for example most of the children belonging to higher 'castes' gain admission to white Catholic or Protestant or private schools, and their parents are able to afford additional classes for them. After 12 years, nearly all graduate high school and go on to university. Those who do not gain admittance to such privileged or less elite but still white establishments, will attend segregated all-Gypsy schools. From there they can be assured to never learn any basic arithmetic skills such as multiplication, or be able to read a simple article from a newspaper. There is no way out.

A large proportion of children educated in segregated schools will remain at the elementary level until the end of their compulsory school attendance at 16. They will never get any secondary education. If a Roma child does however, continue to study past the age of fourteen, there will be even higher walls placed before them: talented but disadvantaged students are effectively guided away from secondary schools by Hungarian educational policy using financial incentives. The State promises a 100 Euros per month scholarship to any youngster who chooses the dead end that is the vocational school, where they will not learn any foreign language and very little of mathematics, science, or art. This decides the question of further education for families living in deep poverty: nobody goes to grammar or high school because no such scholarship is offered for normal secondary education.

This merely budgetary hurdle in effect cleanses secondary education of Gypsies. By voting for classist political parties at elections the population expresses its gratitude for ethnically pure secondary schools and generous scholarships for vocational students. When disadvantaged students reach the age of 16, they are entirely flushed from formal education and end up in the unemployment system. The Labor Office offers these young people the same amount of money that their parents get through the Public Works program, and imposes on them only one condition: 'Leave school'. No young person in poverty can resist the promise of 200 Euros per month. With this low amount, by the end of 2017, Hungary has stripped 15 % of 17-year-olds from the secondary school system.

To put the accusation bluntly: the State budget spends more and more money on effectively ending the secondary school studies of poor kids – which mainly means Gypsies. This is not the worst of it. A proportion of school drop-outs fall in with criminal gangs, human trafficking to the West, begging and prostitution.

Tibor Derdák, Head of Dr. Ambedkar School, Miskolc

A Szentatya a Vatikánból látja a szegényletes képet: Észak-Magyarország, Kelet-Szlovákia Isten háta mögötti falvaiban öregek, fiatalok mind, egész évben az árokszéleket gereblyézik akár kevesebb, mint havi 200 Euróért. Ezért az összegért cserébe ki vannak zárva a tanulás vagy a normál munkavállalás lehetőségeiből. Egész életüket leélhetik ugyanabban a néhány utcában, ugyanabban a megvetett helyzetben, szellemi féken tartásban. A közmunka alattvalókat nevel. A teljesítmény nem számít, a jövő a meghunyászkodóké. Az Európai Unió keleti peremén új kasztrendszer épül. A társadalom megmerevedése természetesen mindannyiunkat sújt.

Az átlagember is egyre több minőségi szolgáltatásból szorul ki, mert az csak az elitnek jár. Ha a tehetség és a jellem kiválósága helyett a születési előjogok válogatnak közöttünk, az árt az életminőségünknek és a gazdaság hatékonyságának. A tehetségek elkallódnak, az ország vezető pozícióira egyre gyengébb a választék. A versenyképes tudás, a szabad munkaerőpiac és a tisztességes munkabér Közép-Európában ma kiváltság, amelyre születni kell.

Aki iskolázatlan, netán cigány szülők gyermekeként látja meg a világot, alighanem egy életen át külön lakónegyedekben fog élni, és elkülönített intézményekbe irányítják őt. Amerikai és afrikai utazók ezen megdöbbennek, és rasszista elkülönítést vélnek látni. Indiai vendégeinknek a száz évvel ezelőtti kasztrendszer jut az eszükbe. A magyar, szlovák, cseh, román, bolgár lakosság 5–10 %-a bőrszíne alapján megkülönböztethető roma. A pozsonyi, budapesti, bukaresti egyetemeken azonban nemigen találkozunk sötétebb bőrű roma diákokkal. A színesbőrű hallgatók Prágától Szófiáig úgyszólván mind külföldi ösztöndíjasok.

A gyerekek etnikai alapú szétválogatása Kelet-Európában már 6 éves korban megtörténik. Magyarországon például a „felső kasztokba” tartozó gyermekek jórészt már ekkor felvételt nyernek egy katolikus, vagy protestáns „fehér” egyházi, alapítványi iskolába, és szüleik különórákra járatják őket. Biztosak lehetnek benne, hogy 12 év múlva érettségit szereznek, és egyetemre mennek. Aki szegregált cigány iskolába kerül, az nagyjából lemondhat arról, hogy valaha megtanulja a szorzótáblát, vagy megértsen egy újságcikket. Átjárás nincs.

A szegregáltan oktatott diákok jórészt a kötelező iskoláztatás végéig az általános iskolában maradnak, középfokú intézménybe soha nem is kerülnek. Ha egy roma gyermek mégis továbbtanulna 14 éves kortól, elé még magasabb falakat emelnek. A tehetséges, ámde hátrányos helyzetű diákokat oktatásirányítási és pénzügyi ösztönzők vezetik ki a középiskolák világából. Magyarországon havi 30-60.000 forint (100-200 Euró) havi állami ösztöndíjat ígérnek, ha a fiatal a zsákutcás szakképzést választja, ahol nincs idegen nyelv, és csak nyomokban van matematika, természettudomány vagy művészet. A nyomorgó családokban ez eldönti a továbbtanulás kérdését: senki nem megy gimnáziumba, mert ott ilyen ösztöndíj nincsen. Pusztán már ezzel az egy költségvetési tétellel teljesen cigánymentesítik a gimnáziumokat.

A nép pedig szavazatokkal hálálja meg az etnikailag tiszta középiskolákat és a bőkezű ösztöndíjakat. 16 éves korban aztán a hátrányos helyzetű diákokat teljesen kiszippantják az iskolarendszerekből a munkanélküli státusszal járó juttatások, programok. A munkaügyi központ ugyanannyi pénzt ajánl a fiataloknak, mint amennyit a szüleik keresnek, s csak egy feltételt támaszt: „hagyd abba az iskoládat”. Havi 50-70.000 forint (200 euró) ígéretének nem tud ellenállni egyetlen rászoruló fiatal sem. Magyarországon e csekély ráfordítással 2011-től néhány év alatt a 17 éves korosztály 15 százalékát kivonta az iskolarendszerekből!

Nehéz kimondani a vádat: a költségvetés egyre több pénzt költ arra, hogy a szegény sorsú fiatalok hagyják abba nappali rendszerű iskolai tanulmányaikat. A tankötelezettség leszállításával újabb és újabb mélységek nyílnak meg: a fiatalok kikerülnek az intézmények látóköréből, s egyre könnyebben kerülnek bűnbandák, emberkereskedők karmai közé.

Derdák Tibor, a Dr. Ámbédkar Iskola igazgatója

FORMER STREET NINE, MISKOLC, JANUARY 21, 2017 / KORÁBBI KILENCES UTCA, MISKOLC, 2018. JANUÁR 21.

In order to establish the new environment for the stadium, more than twenty houses, a dozen huge trees, and many blossoming bushes had to be destroyed. Many of those who lived here fled out of helplessness. The mainly Roma-populated homes were merely 20 meters far from the stadium back in the day; after the construction, the buildings nearest to the stadium were “moved” 100 meters away from the new concrete behemoth. While the homes seemingly give off an appearance of tolerable residential conditions with their colorful visage and charm, most homes residing near the stadium lack basic necessities, such as running water and bathrooms. However, while these clusters of homes do lack basic necessities, they emanate an air of restoration; unlike other blighted areas within the world, this community illustrates how simple reparations could be made to a people continually mistreated. This was the case even in mid-2017, when the first of my photographs were taken. More than a dozen houses were demolished since then, resulting in the near-complete depopulation of the Numbered streets.

A stadion új környezetének kialakításához, amely a látványtervek alapján egy fás, bokros terület, a helyiek szerint buszparkoló –, több, mint húsz házat, tucatnyi hatalmas fát, és életerős bokrokat dózeroltak a földre. Az itt lakók jelentős része kilátástalanságában elmenekült a területről. A főleg romák lakta otthonok régen húsz méterre voltak csak a stadiontól, a bontás után a legközelebbi épületek már száz méterre „kerültek” az új fűthető pályás betonkolosszustól. A hatalmas színes virágokat, tájképeket ábrázoló, és vidámságot árasztó tapétákkal díszített otthonok valóban szegényesek voltak, hiszen többségükben nem volt sem folyóvíz, sem pedig fürdőszoba. Ám maguk az épületek állapota, és az egész környék elhelyezkedése a sokszor valóban földi pokolhoz hasonlatos nyomornegyedekkel ellentétben kimondottan könnyen rehabilitálhatónak tűnt még 2017 derekán is, e fotósorozat készítésének a kezdetén. Azóta újabb tucatnyi ház került elbontásra, és a Számozott utcák végleg kezdenek elnéptelenedni.

STREET SEVEN, MISKOLC, SEPTEMBER 9, 2017

HETES UTCA, MISKOLC, 2017. SZEPTEMBER 9.

As the residents of the Numbered streets talk about the recent past – the job opportunities that guaranteed existential safety, the happiest barracks in the years of socialism – I feel uncomfortable with this “seemingly” safe image of the Old Hungary, rotten nostalgia for an idealistic view of the past. This romantic view of the past, where everybody had – or rather was forced to have – a job of some kind does not make the people living here oblivious of the fact that it was the Roma people living in the direst circumstances. They were the community working in the iron factories, machinery plants, motorway and railway construction sites, only to end up becoming residents of poor districts.

They are the ones whose children are the first to drop out of public education due to the current laws in Hungary. They are the ones whose mental and physical health are the most at risk. They are the ones whose financial and residential stability is most exposed. They cannot be the ones forced to move out from their small and poor homes to towns in forests, to the agony of homelessness. They are the ones whose children have the highest chance to be taken by the state, or in a better scenario, are forced to suffer the fate of slaves under the name of public work schemes. They are the one's who live in families where family members would rather starve to provide for food for other members; or where if a family member is in pain, they are forced to wait for the beginning of the new month when they can pay for the pain medication. Hungary has been a member of the European Union since 2004.

Ahogy a Számozott utcák lakói a közelmúltról, a számukra is megélhetést biztosító munkalehetőségekről mesélnek úgy kerül új megvilágításba a szocializmus éveiben legvidámabb barakknak tartott régi Magyarország fullasztó, ám lát-szólagos biztonságot adó képe. A már-már idillien megszépülő múlt, amelyben mindenkinek volt, pontosabban kötelezve volt, hogy legyen valamilyen szerény megélhetést biztosító munkája, az itt lakókkal mégsem feledteti, hogy a legnehezebb körülmények között élő romák, hogy görnyedtek és fáradtak a vas és gépgyárakban, az autó-, és vasutak építésénél, hogy a nem romák többségéhez képest évtizedekkel előbb megroppanva, és megtörve a szegény negyedek lakóivá váljanak.

Ők azok, akiknek a gyermekei legelsőként hullanak ki a mai magyar törvények által a közoktatásból. Ők azok, akiknek a lelki és testi egészsége kiemelt odafigyelést igényelne, de legalább annak elismerését, hogy apró, szegényes otthonaikból nem szoríthatóak ki a városok erdeibe, a hajléktalanság gyötrelmébe. Ők azok, akiknek a gyermekeit a legnagyobb eséllyel veszi el az állam, vagy egy fokkal jobb esetben a közmunkának nevezett rabszolga sorba taszítja őket. Ők azok, ahol a hónap végén sokszor csak úgy telik ételre, hogy a család egy része nem eszik, ha pedig valakinek fájdalmai vannak, az kénytelen azzal a következő hónap elejéig együtt élni, amíg fájdalomcsillapítót tud venni. Magyarország 2004 óta tagja az Európai Uniónak.

STREET SIX, MISKOLC, NOVEMBER 3, 2017

HATOS UTCA, MISKOLC, 2017. NOVEMBER 3.

Extract from the reasoning behind the rejection by the Metropolitan Administration and the Labor Court of Budapest against the complaint of the city of Miskolc. 2015, Budapest.

“In its decision, the Court emphasized that the elimination of an entire segregated area is different from individually terminating the lease contracts of houses that are separated from each other. The obligations of the complainant municipality in the area affected by elimination as a segregated area cannot be narrowed down to mere ownership, because – as the authority’s decision also points out – in the case of houses lent through social lease, the municipality fulfils the bipolar and inseparable functions of both social role and proprietor statuses. According to the opinion of the Court, it is important to remember that in the case of lease contracts in the areas affected by the elimination measures, one party is the leaseholder with protected qualities and therefore with a limited capability of realizing their interests, whereas the other party is the municipality with its functions of being a public authority and owner; therefore, these legal relationships are characterized by the structural equality of the participating parties.”

According to the 2014 plan of Miskolc’s municipal council, most residents of the Numbered Streets would have had to move outside city boundaries with the condition of not moving back to city for five years, in exchange for 2 million forints. As a result of the plan, surrounding townships have passed decrees that would have made the newcomers’ conditions unbearable. The Curia of Hungary pronounced both the decrees and the city’s plan unlawful, while the Ombudsman’s Office declared that the coordinated inspections happening in the Numbered Streets on behalf of the authorities were unconstitutional. After seeing how the municipality handled the situation since the report, half of the about 900 residents of the Numbered streets fled to either the Lyukó valley or Canada, many of them have become homeless. The majority of the people who were forced to leave are now afraid that without a valid lease contract and a registered residence address, the authorities will not issue a residence card for them. Beyond falling out of the social care system, this could also lead to their children being taken into state care.

Részlet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság Miskolc város keresetét elutasító ítéletének indoklásából, Budapest, 2015

„A Bíróság ítéletében hangsúlyozta, hogy egy teljes szegregátum felszámolása más, mint szegregátumban nem lévő, egymástól elkülönült lakások bérleti szerződéseinek egyenként történő megszüntetése. A felperes önkormányzatnak a telepfelszámolással érintett városrészben mint szegregátumban fennálló kötelezettségeit nem lehet pusztán a tulajdonosi pozícióra leszűkíteni, mert – ahogyan arra határozatában a hatóság is kitért – a szociálisan bérbe adott lakások esetében az önkormányzat kétpólusú, szorosan egymástól el nem különíthető, szociális és tulajdonosi feladatot lát el. A Bíróság álláspontja szerint arra is emlékeztetni kell, hogy a telepfelszámolással érintett városrészt érintő bérleti jogviszonyokban egyik oldalon védett tulajdonsággal rendelkező, ennél fogva alacsony érdekérvényesítési képességgel bíró bérlők állnak, míg a másik oldalon a közhatalmi funkcióval felruházott, tulajdonosi pozícióval rendelkező önkormányzat van, így az ilyen jogviszonyokat a résztvevők strukturális egyenlőtlensége jellemzi.”

A miskolci önkormányzat 2014-es terve szerint, a Számozott utcák lakóinak többsége a számára felajánlott két millió Forint fejében a városon kívülre kellett volna költözniük azzal a feltétellel, hogy Miskolcra öt éven belül nem települhetnek vissza. Ennek hatására a környező települések a lehetséges új lakók életét ellehetetlenítő rendelkezéseket fogadtak el. A következő évben a Kúria ezeket a rendeleteket, és magát a Miskolc város által kitalált tervet is törvénytörőnek mondta ki. Az ombudsmani hivatal pedig alkotmányellenesnek nevezte a Számozott utcákon a különböző hatóságok összehangolt ellenőrzéseit. Az önkormányzat magatartását látva a Számozott utcák körülbelül kilencszáz lakójának a fele a város erdős részére, a Lyukó völgybe, vagy Kanadába menekült; többen hajléktalanná váltak. Az otthonaikból kiszorított emberek többsége attól fél, hogy érvényes lakásbérleti szerződés és bejelentett lakhely nélkül a hatóságok nem állítanak ki számukra lakcímkártyát, amely az egészségügyi ellátórendszerből való kiesésen túl a gyermekeik állami gondozásba vételéhez is vezethet.

“Krizsa told reporters: he had an especially favorable meeting with the Hungarian Prime Minister, in which all questions were concluded with the support of Viktor Orbán.”

September 13, 2014

“The mechanism responsible for bringing order works well, even on what is considered a taboo, the Numbered streets.”

September 13, 2014

“... According to the left wing, the supporters and fans in Miskolc do not deserve a new stadium, and what could be built in Budapest, Miskolc does not deserve.”

March 7, 2015

“Earlier on, the left wing in Miskolc let masses of real estate criminals into Miskolc from the neighboring towns, in an attempted but slightly paradoxical humanitarian gesture. However, after this, the left wing also “very generously” let the real estate criminals keep respectable Hungarian citizens in fear for years.”

16th of August, 2014

“They cannot expect the tens of thousands of visitors to go through slums in order to arrive at the neat and civilized environment of the stadium. Of course, the demolition of these areas is now a priority.”

Ákos Kriza, Hír TV, August 8, 2014

Quotes from the Miskolci Napló (Miskolc Diary), a weekly periodical that has published 85.000 copies, taken from articles mainly in connection with the Numbered streets

„Krizsa elmondta, kifejezetten jó hangulatú és minden kérdésben Orbán Viktor támogatását elnyerő tárgyalása volt a magyar miniszterelnökkel.”

2014. szeptember 13.

„A rendteremtő gépezet még a „tabuként” emlegetett számozott utcákon is működik.”

2014. szeptember 13.

„...a baloldal szerint a miskolci szurkolók nem érdemelnek új stadiont, és ami Budapesten még megépülhetett, az Miskolcra már nem jár.”

2014. szeptember 7.

„A miskolci baloldal korábban igazán humanista módon ingatlancsaló bűnözők tömegeit engedte be a környező falvakból Miskolcra, majd szintén humanista módon hagyta őket, hogy éveken át rettegésben tartsanak tisztességes magyar embereket.”

2014. augusztus 16.

„Nem várhatják el, hogy egy rendezett, kulturált környezet mellett nyomortelepeken keresztül menjenek a több, mint tízezer szurkoló a stadionba. Természetesen most prioritásként szerepel ennek a telepnek a felszámolása.”

Krizsa Ákos, Hír TV, 2014. augusztus 8.

Idézetek a Miskolci Napló, Miskolc város 85.000 példányban terjesztett hetilapjának a többségében a Számozott utcák kapcsán megjelent cikkeiből

Még keskeny patakocska csörgedezik elő a téglá halom alól, könnyen átléphető, de egyértelmű jele, hogy nemrég még laktak itt, nemrég még megpróbálták vizet melegíteni az esti fürdéshez, a reggeli kávéhoz, nemrég még itthon voltak. Az öreg házak többsége jó állapotban volt a bontások idején, a lakók nagy része lehetőségeihez mérten mindent elkövetett, hogy otthonként, ne csak lakóhelyként gondolhasson a százéves házakra. A téglák erősek voltak, a tetőcserepek makulátlanok, nem véletlen, hogy az építőanyagoknak akadt gazdája a bontások után. Itt még látni a törmelékből előbújó kanapét, a falhoz rögzített ülőgarnitúra háttámláját, egy másik házban a könyvespolc, a tükör helyét a falon, ahogy hiánya elárulja a falak egymás után mázolt színeit. Hártýavékony rétegei az egymást követő sorsoknak, terveknek, melyeket átütött ezer tonnányi beton, vas, és acél uniformizált közepszerűsége.

A narrow stream is still flowing from below the brick piles; it is easy to step over, unlike the ominous feeling that not long ago this place was inhabited. Not long ago people here tried to get the warm water going for the evening bath or the morning coffee. Not long ago people called this their home. Most of the old houses were in good condition at the time of the demolition. The bricks were strong, the roof tiles immaculate; it is no surprise that these resources were taken and utilized as construction material. Here you can still see the couch half-buried under the wreckage, the back of an attachable seating unit; in another house the marks of a bookshelf and a mirror on the wall, as their absence betrays the various layers of painting on the wall. These artefacts left behind speak for the residents no longer living in their homes walls. These precious, ordinary, and everyday objects contrast against the uniform mediocrity of a thousand tons of concrete, iron, and steel that is replacing them.

NORI GALAMB, STREET SEVEN, MISKOLC, JANUARY 21, 2017

GALAMB NÓRI, HETES UTCA, MISKOLC, 2018. JANUÁR 21.

ERIKA GALAMB, STREET SEVEN, MISKOLC, JANUARY 21, 2017

GALAMB ERIKA, HETES UTCA, MISKOLC, 2018. JANUÁR 21.

“Take a cool photo of me,” says Nóri and acts out instantly what she means by “cool”. As she is posing, I notice Erika out of the corner of my eyes, as she semi-seriously imitates her daughter. Despite their theatricality, her movements are dainty and graceful. She stops for a second, as she notices my camera, then drops the pose with ease and roaring laughter. “They want to look good on Facebook, that’s all they care about,” she adds, with a pinch of reproach in her voice, explaining even to herself how she sees her daughter, and young women around her in general.

“Csinálj egy jó képet rólam”, mondja Nóri, és el is szerepli, hogy mit ért jó kép alatt. Ahogy meglepődve ülök, a szemem sarkából észreveszem Erikát, aki félig komolyan, félig-meddig Nórit ugratva a saját lányát utánozza. Mozdulatai minden színpadiasságukkal együtt kecsesek, és méltóságteljesek. Néhány pillanatra megmerevedik a felé fordított kamera láttán, majd hatalmas nevetéssel dobja el a minden erőlködés nélkül felvett szerepet. “Jól akarnak kinézni a fészbukon, és más nem is érdekli őket”, teszi hozzá Erika az előbbiekhöz, némi szemrehányással a hangjában, valamelyest magának is magyarázgatva, hogy milyennek látja a lányát, és általában a körülötte élő fiatal nőket.

THE GALAMB FAMILY, STREET SEVEN, MISKOLC, NOVEMBER 10, 2017

A GALAMB CSALÁD, HETES UTCA, MISKOLC, 2017. NOVEMBER 10.

The room suddenly fills with people: we laugh, standing around, and everyone is surprised by the fact that all the relatives, the children, even the great-grandmother who usually sits around, watching her favorite shows on TV, all met in front of the camera. At first, they all try to be someone else, laughing at the awkwardness of the others, at themselves, at the children acting out, or the tiny room behind these colorful scenes. A little girl holds the selfie stick carrying my video light – it takes a while to harmonize our different lighting concepts, but eventually, we walk around the room as a team accustomed to cooperation, taking photos of people, or newly-formed groups, of laughing women linking arms, of children climbing upon each other, or teenage girls wearing heavy make-up, posing with their eyebrows raised. Others give me contradicting advice on what and exactly how I should photograph, or on how the others should pose, which side of their faces looks better on camera. There are, of course, the ever-present trolls, as well. They photobomb the images with background winks and silly faces, or entertain themselves, and everyone else, with pious, or mocking expressions on their faces. It is them who, stopping for a mere, elusive moment, show their real faces, revealing their scars, their still present, but somewhat battered desires, only to disappear into the crowd as the moment passes, and to later reemerge unexpectedly, once again trolling their peers standing in front of the camera.

Hirtelen tele van a szoba emberekkel: nevetve állunk egymással szemben, mert mindenkit meglep, hogy egyszerre csak ennyi rokon, gyerek, és még az állandóan a sorozatait néző, a szereplőkkel veszekedő dédnagy-mama is a kamera előtt találkozik össze. Mindenki igyekszik elsőnek valaki mást tolni a fényképezőgép elé, jókat nevetve azok esetlenségén, a gyerekek színészkedésén, saját magán, azon, hogy a kamera a szép pózokon túl a pici szobában tolongó, ügyetlenkedő forgatagot is megörökíti. Egy kislány a szelfibotra erősített videólámpát fogja: beletelik egy kis idő, amíg alkalmazkodunk egymás eltérő világítási elképzeléseihez, és összeszokott csapatként fényképezzük a szoba különböző pontjain felbukkanó, majd továbbálló, újabb és újabb formációkat, a nevetgélve összekapaszkodó asszonyokat, az egymás nyakába mászó gyerekeket, és a felvont szemöldökű túlsminkelt fiatal lányokat. Mások egymással ellentétes tanácsokat, és utasításokat adnak azzal kapcsolatban, hogy a fotós mit, és hogyan szeretne fényképezni, vagy egyáltalán kinek hogyan illene, vagy inkább lenne előnyös a kamera elé állni. És persze mindig, és mindenütt ott vannak a trollok, akik az elmélyülten fényképezkedők mögül a kamerába kancsítva, vagy szenteskedő, sokat sejtető fapofával szórakoztatják magukat, vagyis inkább mindannyiunkat. Ők azok, akik a fényképezőgép elé lépve egy pillanatra megállítva az időt megmutatják önmaguk legbensejét, felfedve fájdalmaikat, a még élő, csalódásokban, és lemondásban edzett vágyakat, hogy azután a forgatagban rögtön eltűnve, majd a legváratlanabb pillanatban szinte a semmiből felbukkanva, egy újabb mit sem sejtő portréalany vérét szívhassák.

NUMBERED STREET AREA, MISKOLC, AUGUST 23, 2017
SZÁMOZOTT UTCÁK, MISKOLC, 2017. AUGUSZTUS 23.

From time to time, one can see abandoned and thrown-out objects on the Numbered streets: donated clothes, toys, electronics. Charity and donation in itself is a nice gesture but tells as much about the donor as the recipient. These donations often perfectly illustrate social gaps and the seeming impossibility of understanding each other. The gesture of charity merely shows a mirror of someone's inabilities – just like extra credit work for disadvantaged students in school – it is not a new opportunity to step forward, but rather a new source of failure. A donated ice skate is in vain if there is nowhere to use it. Beautiful battery-operated toys are donated in vain, especially if families cannot even pay for food or painkillers at the end of the month, let alone batteries. In poverty, nobody goes on a juice diet: where there is no flour, a juice maker is completely unnecessary. A swing that can be attached to a door frame will not fit in these tiny homes; toy cars fall apart as soon as they are put on the pothole-covered streets. Good intention is futile, for donations given without thought only cause an experience of further and continued failure, which then deepen feelings of anxiety and remorse. Over and over again, it sheds light on and strengthens deeply rooted social differences. Donation is not waste disposal. Manual workers do not wear ties when they do public labor as modern slaves.

A Számos utcákon olykor-olykor találkozni elhagyott, vagy eldobott adományokkal, ruhákkal, játékokkal, háztartási eszközökkel. Az adományozás önmagában szép gesztus, ám nem csak az adományozotról, hanem az adományozóról is sokat elárul. Az adományok sokszor tökéletesen leírják a társadalmi szakadékokat, és egymás megértésének látszólagos lehetlenségét. A segítség, amely újból, és újból csak tükröt tart valaki képtelensége elé, mint a látszólag egyszerű pótfeladat az iskolában az nem újabb lehetőség a továbblépésre, kizárólag újabb kudarcélmény forrása. Hiába az adomány korcsolya, ha nincs hol használni, és hiába az adomány elemmel, vagy akkumulátorral működő gyönyörű játékok tengere, ha a családoknak nemhogy ezekre, de a hónap végén ételre, vagy fájdalomcsillapítóra sincsen pénze. A szegénységben senki nem tart léböjt-kúrát, ahol liszt nincs, ott felesleges a gyümölcs centrifuga, az aprócska lakásokban nem fér el az ajtófélfába szerelhető hinta, a méteres kátyúkkal borított sáros utakon darabokra törnek a játékautók. Hiába a jó szándék, ha az átgondolatlanul kiválogatott adomány sokszor csak kudarcot, és az ebből fakadó szorongást, lelkiismeretfurdalást okoz, miközben újból, és újból megerősíti a társadalmi különbségeket. Az adományozás nem lomtalanítás. A kétkezi munkát végzők nem kötnek nyakendőt, amikor modern kori rabszolgaként napszámba, vagy közmunkára mennek.

LYUKÓ VALLEY, MISKOLC, FEBRUARY, 2018

LYUKÓ VÖLGY, MISKOLC, 2018. FEBRUÁR

The blinding sunshine makes it easier to forget the snow storm that struck the valley the previous night; to forget the coldest night of the year so far, the freezing cold inside the damp houses, the smell of burnt plastic and tree branches. For a pregnant mother carrying a two-and-a-half-year-old infant on her arm, a sack of wood means survival. It means safety for her and her children, a way to protect them from the cold. To carry it home, however, is the very definition of suffering.

A vakító napsütés könnyen feledteti az előző éjjel a völgyre lecsapó hóvihart. Az év leghidegebb éjszakáját. Az átmedvesedett házakban való didergést. Az égett műanyag, a tűzre dobott vizes fa fojtogató szagát. Az egyik karján a két és fél éves kislányát cipelő várandós anyának ez a zsák a túlélés. Ez a zsák biztonság. Valamennyi meleg. Ez a zsák megvédheti őket, és az otthon rájuk váró többi gyereket a hidegtől. Ezt a zsákot hazacipelni tizenöt kilónyi rozsdás szöggel kivert kínszenvedés.

STREET NINE AND VASGYÁRI STREET INTERSECTION, SEPTEMBER 29, 2017

KILENCES UTCA, VASGYÁRI ÚT TALÁLKOZÁSA, 2017. SZEPTEMBER 29.

“Seeing it
as a scab on the surface of the city,
the municipality decided to demolish this ghetto.
The people who live there should be entitled to humane
living conditions. There was a plan to solve this issue: bulldozers
were brought out to destroy the buildings that were inadequate for living,
where there was nothing but dirt, contagion, junk, and rats – a place
impossible to live in. Then, as usual, all the liberals and human rights activists launched
their offensive, and now they can celebrate.
They think that in life, everything should stay the way it is.”

*comments Zsolt Bayer, a close friend of Hungary's Prime Minister, a founder of the
governing party, and journalist, on the decision of the Equal Treatment Authority
regarding the legal breaches happening in connection with the conditions on the Numbered
streets and the dangers of becoming homeless.*

October 14, 2015

„Az önkormányzat látva,
hogyan van a város testén egy éktelenkedő seb,
ez a gettó, ezt föl kell számolni. Azoknak az embereknek,
akik ott vannak, mégiscsak emberi körülményeket kellene biztosítani.
Erre született egy terv, ha úgy tetszik, megindultak a buldózerek, hogy
lebaldózerezzék ezeket az emberi lakhatásra alkalmatlan épületeket, ahol semmi
nincs, csak kosz, fertőzés, retek meg patkány, amiben nem lehet élni.
Aztán, ahogy ez ilyenkor szokott lenni, elindult a liberálisok meg a jogvédők hada,
akik megtámadták az egész ügyet, és akkor most győzelemre vezényelték azt,
amit ők gondolnak a világról. Ők pedig ezt gondolják a világról:
maradjon minden úgy, ahogy van.”

*Bayer Zsolt, Magyarország jelenlegi miniszterelnökének jó barátja,
a kormánypárt alapítója, publicista a miskolci Számozott utcákon történő jogsértések,
és a tömeges hajléktalanná válás veszélyéről szóló Egyenlő Bánásmód Hatóság határozatáról.
2015. október 14.*

STREET SIX, MISKOLC, NOVEMBER 3, 2017

HATOS UTCA, MISKOLC, 2017. NOVEMBER 3.

I'm walking on top of a pile of bricks, sand, dust and what was once the foundation of a home. I can easily walk between the rooms; I can step in and out of a bathroom, a kitchen almost effortlessly. Walking through only requires a bit of caution as the bricks are dancing, rolling under my feet. Every time I intrude a home I feel a sense of guilt, as if I was about to steal something. When I enter a home, I don't just simply intrude on the property itself, but also upon dreams, family conversations, spats, hate, jealousy, desire, hunger, refrain... I take these images with me and I regret that. I am a middle-class, white person using my camera as a passport, and instead of bringing real help, I am taking something. I take something from these demolished

homes, from the ruins of lives, and I turn these impressions, these emotions into physical images. Can my photographs help them? Is it possible for them to be a part of a process that can help give something back to those whose lives, futures, and places to sleep were taken away from them? Can these photographs explain something about them to you? Can these photographs provoke questions? Or, are they just aesthetically pleasing enough for you to not be angry or concerned about the fact that in the middle of Europe, in our Union for peace and cooperation, people still can be expelled from their homes simply because they are poor and simply because they are Roma?

Homok, por, és téglahalmok tetején gázolok, mindazon, ami egykor valakinek az otthona volt. A szobák között könnyed léptekkel járok, ki és be a fürdőszobából, szinte erőfeszítés nélkül jutok be a konyhába. A lábam alatt guruló, táncoló téglák azonban némi óvatosságra intenek. Büntudattal tölt el behatolnom ezekbe az otthonokba, mintha talán el akarnék venni valamit. Amikor belépek egy lakásba, nem csak valakinek a tulajdonába hatolok be, hanem az álmaiba, családok beszélgetéseibe, vitákba, gyűlöletbe, féltékenységbe, vágyba, éhezésbe, önfeladásba. Rossz érzésem van amiatt, hogy magammal viszem ezeket a képeket. Fehér, középosztálybeli vagyok, aki a fényképezőgépet útlevelként használja, és ahelyett, hogy kézzel fogható segítséget nyújtana, még pont ő az, aki elvesz valamit. Konkrét képekké formálom, azt amit

magammal viszek ezekből a lerombolt otthonokból, az összetört életekből: a benyomásokat, és az érzéseket konkrét képekké formálom. Segíthetnek-e a képeim valakinek? A képek által részesévé válhatnak-e az itt már nem lakók egy olyan folyamatnak, amely visszaad nekik valamit, nekik, akiknek az élete, a jövője, az alvóhelye elrablásra került? Megmagyarázhatnak-e neked valamit ezek a képek azokról, akikről készültek? Képesek-e ezek a képek kérdéseket provokálni? Vagy lehet, hogy éppen annyira esztétikailag kellemssek a szemnek, hogy ne váltsanak ki belőled haragot, vagy legalább aggodást amiatt, hogy Európában, a mi Uniónkban, amely a békért és az együttműködésért jött létre, emberek ma is kilakoltathatóak csak azért, mert szegények, vagy mert romának születtek?

The residents of the Numbered streets, almost without exception, talk about the beautiful rose bushes that once paved these streets. The roses have disappeared from most streets by now; some, however, still remain in the gardens of the residents who still live here. In the houses that have not yet been demolished by the municipality, there are still huge trees and bushes: conifers, birches, acacias, fruit trees, and ivies that bloom in the gardens of both Roma and non-Roma. In one place I am given seeds of night-scented stock as a gift, so that I can plant them in the spring. At another place, a man who was forced to move to the forests of the Lyukó valley talks about how he plans to dig out the flowers and plants in his former garden, so that he can plant them again in his new place. The ground beneath his feet aches from the wintery frost as he describes his plans.

A Számozott utcák lakói szinte kivétel nélkül az utcákat egykor díszítő csodálatos rózsabokrokról mesélnek. A rózsák mára azonban az utcák szinte mindegyikéről eltűntek, ám a kertekben néhányat még gondoznak az ott lakók. Az önkormányzat által még el nem dózerolt, és a földdel egyenlővé nem tett területen az épületek között ma is hatalmas bokrok és fák állnak: tűlevelűek, nyírfák, akácfélék, gyümölcsfák, futónövények burjánzanak romák, és nem romák kertjeiben egyaránt. Az egyik helyen estike magot kapok ajándékba, hogy tavasszal én is ültethessek, egy másik portán pedig az erdővel borított Lyukó völgybe kényszerűségből kiköltözött férfi arról beszél, hogy az udvarában lévő virágait, és a növényeinek egy részét kiássa, majd az új helyen megint elülteti őket. A téli hidegben megfagyott föld megcsikordul a lába alatt, ahogy terveiről mesél.

More than half of the residents of Miskolc's Numbered streets, around 500 people, most of them Roma, have fled from persecution by the Hungarian authorities. They have fled to shanties surrounding the city or to Canada. The number of people granted refugee status in Canada rose sharply in 2015, most likely due to forced evictions in Hungary. Meanwhile, unidentified authorities at European airports often inhibit Hungarian relatives wishing to visit their family from boarding planes bound to Canada. The treatment of vulnerable groups has been so dismal in Hungary throughout the past couple of years that no refugees are sent here from the rest of Europe, due to humanitarian reasons.

"It is a tremendous pain for a parent to lose his child," says Oszi, my interviewee, with whom I talked to about the evictions that have been going on since 2014, and the uncertainty and dread following in their wake. "Many feared that the mass evictions would result in the state, taking their children away, and placing them in state care." Oszi has left his family's home, in the Numbered streets, voluntarily, due to unfortunate circumstances. Their house, just like most others in the area, was built in 1909, for the poorest laborers of the nearby, long-abandoned, iron foundry.

For the tenants who live in the houses that hide behind huge trees and rose bushes, the fall of Communism did not mean a new beginning as it did for the rest of the region. The collapsing heavy industry crushed, among many other things, the chance for peaceful coexistence between Roma communities and the majority, non-Roma population. For a brief moment, the fall of the Berlin Wall seemed to represent an end to the military and economic opposition between East and West, but the subsequent closure of factories brought about a lasting, mass unemployment of Eastern-European Roma people - a community that was the most exploited and most vulnerable from the very beginning. At the same time, they have increasingly become an object of hate for the majority population: currently, for instance, because of societal envy for their supposedly high welfare support. Another possible reason might be that in a society facing existential insecurity after the regime change, it was a reassuring thought that the only losers would be the Roma people. The newly-found freedom, however, meant endless and exploitable opportunities for many. The political elite and an overwhelming majority of Hungarian intellectuals believed that the different circumstances would prove fruitful for the whole of the population in the long-run, and the shift to free markets would eventually solve the problems of even the most vulnerable citizens.

In parallel to that, most of society has become more and more embittered by greater or lesser failures hindering their chances for happiness, and the many opportunities that turned out to be mere make-believe. Under the Socialist regime, it was easy to blame the modest circumstances and limited

opportunities on occupying Soviet forces and representatives of the party. With the regime collapsing, however, this “consensus” quickly evaporated, as the elites proposed solutions that were increasingly less reassuring and harder even to decipher. These conflicts and the resulting social tension were there for the extreme-right, and later, the current government. Step by step, these forces consciously rallied public opinion against the most vulnerable members of society. The current regime has been slowly adapting, first the issues, then the rhetoric, of the far-right, to the extent that extremism have become the cornerstone of governance in Hungary. The continuous state propaganda campaigns, are based on the lowest, innermost instincts for hate and prejudice. They come of course, with the price tag for billions of Forints, not only serve the sole purpose of staying in power, but they are also a great way to hold together the voting base; to divert attention away from the crippling unparalleled corruption, the unspeakably low quality of our education system, the fatuous destruction of our environment, and the near-catastrophic state of the healthcare system.

“It’s no good taking photos here,” says the man who approaches me when he sees the camera in my hand. “People are desperate here, very desperate. They have no hope whatsoever.” Before I could open my mouth to answer, he disappeared through the gate of a well-kept garden. It would be quite hard to argue with him. Neither these gardens, nor the people tending to them, were rescued, by a visit from the worried US ambassador at the time, or the OSCE investigation conducted a couple of years before, or by the many court decisions condemning the city of Miskolc.

The fate of those getting in the way of policies put forth by the power-hungry government or the adjunct oligarchs who wish to get wealthier and wealthier by sapping the state budget, serves as an illustrative example for the incredibly complicated social crisis that consumes the future of millions – of Roma and non-Roma people. This moral and intellectual crisis, deeply rooted in decade and century-old unprocessed traumas, was accelerated nearly to the breaking point by a government determined to stay in power, regardless of the cost. While this volume was being edited, the European Parliament finally gave an answer to these policies and challenged the Hungarian government by accepting, with a two-thirds majority, the condemning Sargentini Report. The Report details, with precision, all the human right infringements that the residents of Miskolc’s Numbered streets had to endure.

Meanwhile, the parking spaces for the newly renovated football stadium, with installed under-ground heating have replaced the demolished houses of the Numbered streets.

Budapest, October, 2018

A miskolci Számozott utcákról a lakosság több, mint fele, közel ötszáz ember, többségében romák, a távoli Kanadában, vagy a közeli erdős terület viskóiban keresnek menedéket a magyar hatóságok jogsértései elől. A Kanadában menekültstátuszt kapott emberek száma 2015-ben a magyarországi kényszerkilakoltatások miatt is jelentősen megnőtt. Történik mindez annak ellenére, hogy Európa repterein beazonosíthatatlan hivatalnokok rendre meggátolják a Magyarországról rokonlátogatásra indulókat a Kanadába tartó gépekre való feljutásban. Az elmúlt években Magyarországon a kiszolgáltatott helyzetben lévő emberekkel való bánásmód oly mértékben eldurvult, hogy Európából humanitárius okokból egyetlen menekültet sem küldenek ide.

„Egy szülőnek nagyon nagy belső fájdalom, ha elveszik a gyerekeit” – mondja Oszi, a beszélgetőpartnerem, akit a Számozott utcákon 2014 óta zajló kényszerkilakoltatásokról, és az annak nyomában kialakult bizonytalanságról, és félelemről kérdezek. - „Sokan attól tartottak, hogy a többségében roma családok tudatos kiszorítása nyomán az állam végleg nevelőotthonokban helyezi el gyermekeiket.” Oszi önként, a körülmények szerencsétlen összehatasására hagyta el a Számozott utcákon álló szülői házat, amely a terület többi házával együtt 1909-ben a régi vasgyár legszegényebb munkásai számára épült. A terebélyes fák és rózsabokrok között megbúvó házak bérlői a kommunizmus bukásával a régió hasonlóan nehéz helyzetben lévő lakóival együtt nem kaptak új esélyt. A rendszerváltás során összeomló szocialista nehézipar maga alá temette a legszegényebb romák és nem romák békés együttélését. A berlini fal leomlásával úgy tűnt véget ért a Nyugat és Kelet közötti katonai, és gazdasági szembenállás, ám az ezt követő gyárbezárások eredményeként a legkiszolgáltatottabbak, a legnehezebb munkákat végző kelet-európai romák elsőként váltak tömegesen, és tartósan munkanélkülivé.

Mindeközben éppen ők maguk váltak egyre inkább a többség céltábláivá munkanélküliként most például azért, mert a társadalom jelentős része irigykedve vette tudomásul a számukra is kifizetett segélyek összegét. És talán azért is, mert a jelentős létbizonytalanságot is hozó rendszerváltozással könnyebbnek tűnt abban a hitben szembenézni, hogy annak vesztesei csak a cigányok lesznek. A szabadság ugyanakkor sokak számára jól kihasználható, szinte korlátlan lehetőségeket hozott. A politikai elit, és az értelmiség jelentős része abban a hitben élt, hogy a megváltozott körülmények a többség számára hosszú távon mindenképpen hasznosak, idővel a legkiszolgáltatottabbak helyzete is megoldódik. Ezzel párhuzamosan a társadalom jelentős részét jobbra elkese- rítették a boldogulást akadályozó apróbb, vagy nagyobb kudarcok, a végül lehetlenségbe forduló lehetőségek. A szocializmus szerény viszonyai között a megszálló szovjetek, a párt, és annak képviselői tűntek minden nehézség okozóinak.

Az összeomlással azonban hamar eltűnt ez a közmegegyezés, ahogy a politika és az értelmiség a súlyos problémákra sokszor nehezen érhető, ugyanakkor keveseket megnyugtató válaszokat adott. A társadalmi változások nyomán megjelenő konfliktusokat, és az azokból fakadó olykor tehetetlen dühöt a szélsőjobb, majd később a jelenlegi kormány támogatói lépésről lépésre, és tudatosan a legkiszolgáltatottabb helyzetben lévők ellen hangolták. A jelenlegi kormányzó pártok az elmúlt tizenöt évben először csak a szélsőjobb egy-egy témáját vették át, majd a korábban marginális gyűlöletbeszédet országos szinten ismertté, sokak számára elfogadottá, majd fokozatosan kormányzásuk alapjává tették. A folyamatosan milliárdokat felemésztő gyűlöletkampányok ugyanakkor nem csak a hatalom megtartásának eszközei. A félelemre épülő gyűlöletkampányok a szavazótábor összetartásán túl arra is alkalmasak, hogy a társadalom többségének figyelmét eltereljék az országot megbénító szinte páratlan korrupcióról, az oktatás minősíthetetlenül alacsony színvonaláról, a környezet értelmetlen pusztításáról, az egészségügy, és a társadalombiztosítás katasztrófa közeli állapotáról.

“Nem érdemes itt fényképeket készíteni”, - szólít meg egy ember, ahogy meglát a kamerával a kezében. “Nagyon el vannak az emberek keseredve, nagyon. Nincsen semmi reményük”, - mondja és mire egyáltalán válaszolni tudnék, már eltűnik egy hatalmas fa árnyékában egy szépen gondozott kertbe nyíló kapun. Nehéz a szavaival vitába szállni. A Számozott utcákon álló házakat, és a lakóik többségében szépen gondozott kertjeit nem mentette meg sem az idelátogató amerikai nagykövet támogatása, sem az EBESZ vizsgálata, sem a Miskolc város vezetését elmarasztaló bírósági döntések.

Azok sorsa, akik a hatalmát bármi áron megtartani kívánó magyar kormány politikájának, illetve az állami beruházásokon meggazdagodó oligarchák útjában állnak, világosan érzékelteti azt az összetett társadalmi válságot, amely roma és nem roma milliók jelenét, és jövőjét emészti fel. A feltáratlan, és kibeszéletlen évtizedes, vagy évszázados traumákban is gyökeredző morális, szellemi válságot első sorban a hatalmát tudatosan, és bármi áron megtartani kívánó kormánykörök erősítették az elviselhetetlenségig.

E könyv szerkesztésének napjaiban pontosan erre a politikára adott választ az Európai Unió parlamentje, amikor kétharmados többséggel elfogadta a magyar kormányt elítélő több pontból álló Sargentini jelentést, amely név szerint is megemlíti a Számozott utcákon élő embereket ért jogszértéseket. Mindeközben a folyamatosan elbontásra kerülő házak helyén megépült a frissen felújított, fűthető gyepes stadion autóparkolója.

STREET SEVEN, MISKOLC, SEPTEMBER 9, 2017

HETES UTCA, MISKOLC, 2017. SZEPTEMBER 9.

TURAY BALÁZS magyar fotográfus munkájának középpontjában a társadalmi kérdések állnak. Általában hosszabb ideig készülő dokumentum-sorozatokat készít, rendszeresen fényképez politikai megmozdulásokat, és igyekszik a magyar társadalom, valamint a természetes és az épített környezet változásait vizsgálni. Turay Balázs az International Center of Photography iskolájában tanult fényképezést (2009), és a Moholy-Nagy Művészeti Egyetemen végzett (MA) 2002-ben. Turay Balázs öt éven át dokumentálta a 2008-ban és 2009-ben romák ellen elkövetett gyilkosságsorozat tárgyalásait, valamint számos képet és interjút készített a túlélőkkel. Évek óta igyekszik elérni egy olyan rehabilitációs program kidolgozását, amelynek többek között része a túlélők számára biztosított poszttraumás stressz enyhítése. Dokumentálta továbbá a Magyarországra érkező menekültek helyzetét, és részt vett egy olyan internetes felület kialakításában is, amely a menekülteket segítő önkéntesek munkáját, tapasztalatait és motivációit tárta fel. Turay Balázs fotográfiai tevékenységének fókuszában a faji, a szociális és az anyagi egyenlőtlenségek vizsgálata áll. Munkája során igyekszik formálni a fotográfiával kapcsolatos magyarországi közbeszédet, illetve megpróbál alternatívákat felmutatni a sérülékeny csoportok és a társadalmi kérdések ábrázolására.

BALÁZS TURAY is a Hungarian photographer with a deep interest in societal issues. He creates long term documentary essay and he regularly photographs demonstrations and examines social and environmental changes in Hungary. Balázs Turay studied photography at the School of the International Center of Photography in New York (2009) and graduated (MA) at the Moholy-Nagy University of Art and Design Budapest in 2002. For five years, Turay documented court hearings about the racially motivated murders of Romani people in Hungary (2008–09). He also documented the aftermath of the attacks by interviewing and photographing the survivors. He has since been vocalized the need for a rehabilitation program including PTSD treatment for the survivor. Turay also examined and documented the situation of refugees in Hungary. He was part of a team that created a web based publication for interviews with Hungarian volunteers documenting their experience and motivation. Balázs Turay's main focus is to examine racial, social, financial inequality, through photography. He seeks to shape the discourse about photography in Hungary and aims to tackle visual stereotypes when depicting vulnerable groups and articulating societal issues.

JÁVOR BENEDEK biológus, környezetvédő, a Párbeszéd Magyarországért párt alapítója. Az Együtt-Párbeszéd Magyarországért EP listájáról jutott európai parlamenti képviselői mandátumhoz 2014-ben. Ezt megelőzően, 2010-től országgyűlési képviselő, az Országgyűlés Fenntartható fejlődés bizottságának elnöke. Az Európai Parlamentben a Zöldek/Európai Szabad Szövetség Frakció tagja, a Környezetvédelmi, Közegészségügyi és Élelmiszer-biztonsági Bizottság első alelnökeként, az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottság, illetve a Költségvetési Ellenőrző Bizottság póttagjaként dolgozik. Mindemellett a Zöldek képviselőcsoport koordinátora az Ipari, Kutatási és Energiaügyi Bizottságban. Munkája során négy kiemelt területre fókuszál, ezek: antikorrupció, klíma- és energiapolitika, környezetvédelem, roma integráció. 16 évig egyetemi oktatóként dolgozott a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jog- és Államtudományi Karán, a Védegylet környezetvédő civil szervezet alapító tagja, vezetője 2000-2009 között. Civil mozgalmárként küzdött többek között az átlátható döntéshozatalért, a cian technológián alapuló aranybányászat betiltásáért és a fenntartható fejlődés hazai megvalósításáért. Számos publikáció fűződik a nevéhez.

BENEDEK JÁVOR, Member of the European Parliament

Benedek Jávor is a biologist, environmentalist and a founder of the Dialogue for Hungary party. In 2014, he was elected as a Member of the European Parliament for Together – Dialogue for Hungary Alliance (Együtt – Párbeszéd Magyarországért Választási Szövetség). Previously, he was a member of the Hungarian National Assembly from 2010, where he served as the Chairman of the Committee for Sustainable Development. In the European Parliament, he is a member of the Greens/European Free Alliance (Greens/EFA) group. He is working as the First Vice-Chair of the Committee for Environment, Public Health and Food Safety and he is a substitute member of the Committee on Industry, Research and Energy as well as of the Committee on Budgetary Control. He also holds the Greens/EFA committee coordinator position for the Committee on Industry, Research and Energy. In his work, he focuses on four priority fields: anti-corruption, climate and energy policy, environmental protection, and integration of the Roma people. For 16 years, he worked as a professor at the Faculty of Law and Political Sciences of the Pázmány Péter Catholic University. He was also a founding member of Védegylet (Protect the Future!) an environmental non-governmental organization, and he was the head of the organization between 2000 and 2009. As a member of the NGO, he was fighting for transparent decision-making, the prohibition of cyanide-based gold mining and the domestic implementation of sustainable development. He is the author of several articles and publications.

This book has no price tag on it. So, you can take it free of charge. In return, I kindly ask you to consider donating the sum you would happily pay for this book to the Dr. Ambedkar School. I would also ask that you consider giving a young student an opportunity, by contributing to fund his or her education. Please take part in our movement.

Here is how:

We want to offer students the 200 Euros a month they'd get if they left school and were unemployed. Give 40 Euros a month to a student. Together with four friends donating in this manner, you can make up the 200 Euro missing for a student studying at A level." "All together five friends can free a slave and educate a European citizen who will be able to contribute economically and social. And even more importantly: give a person the prospect of a happier and meaningful life.

For more information, please visit: www.ambedkar.hu

With gratitude to the following people and institutions for their help with and support making and exhibiting this work:

the former and current residents of the Numbered streets,
Dr. Ambedkar School (Miskolc), the European Parliament (Brussels), FUGA Budapest Center of Architecture, Grand Café Szeged, The Greens / EFA

Hálával tartozom a fotósorozat elkészítésében, és bemutatásában nyújtott segítségéért a Számozott utcák korábbi és jelenlegi lakóinak, valamint a következőknek:

Bea BALOGH, Tibor DERDÁK, Lilla FARKAS,
Gábor HAVAS, István HERMANN, Zita HERMAN,
Benedek JÁVOR, Dávid KARDOS, Márk Zoltán KÉKESI,
István LÁZY, Fruzsina LENGYEL, Gabriella LENGYEL,
Dániel NÉMETH, János ORSÓS, Bori TURAY,
Vera VORONKO and Ruth Parvin YOUNG

Dr. Ámbédkar Iskola (Miskolc), Európai parlament (Brüsszel), FUGA Budapesti Építészeti Központ,
Grand Café Szeged,
The Greens EFA / Zöldek/Európai Szabad Szövetség

PAGE 22: STREET EIGHT, MISKOLC, JANUARY 22, 2018 / 22-IK OLDAL: NYOLCAS UTCA, MISKOLC, 2018. JANUÁR 22.

.PAGE 23: STREET SEVEN, MISKOLC, DECEMBER 23, 2017 / 23-IK OLDAL: HETES UTCA, 2017. DECEMBER 23.

Publisher / Kiadó: Balázs Turay
Making this work was made possible by MEP
Benedek Jávor
A képek és az album Jávor Benedek európai parlamenti képviselő támogatásával jöttek létre.

Photographs / Fényképek: Balázs Turay ©

Design / Tervezte: Balázs Turay

Text / Szöveg: Tibor Derdák, Balázs Turay ©

English translation / Angol fordítás:

Zita HERMAN, Márton TÖKE

Printed and published in the European Union

Készült és kiadták az Európai Unióban - 2018.

Printed in 500 copies.

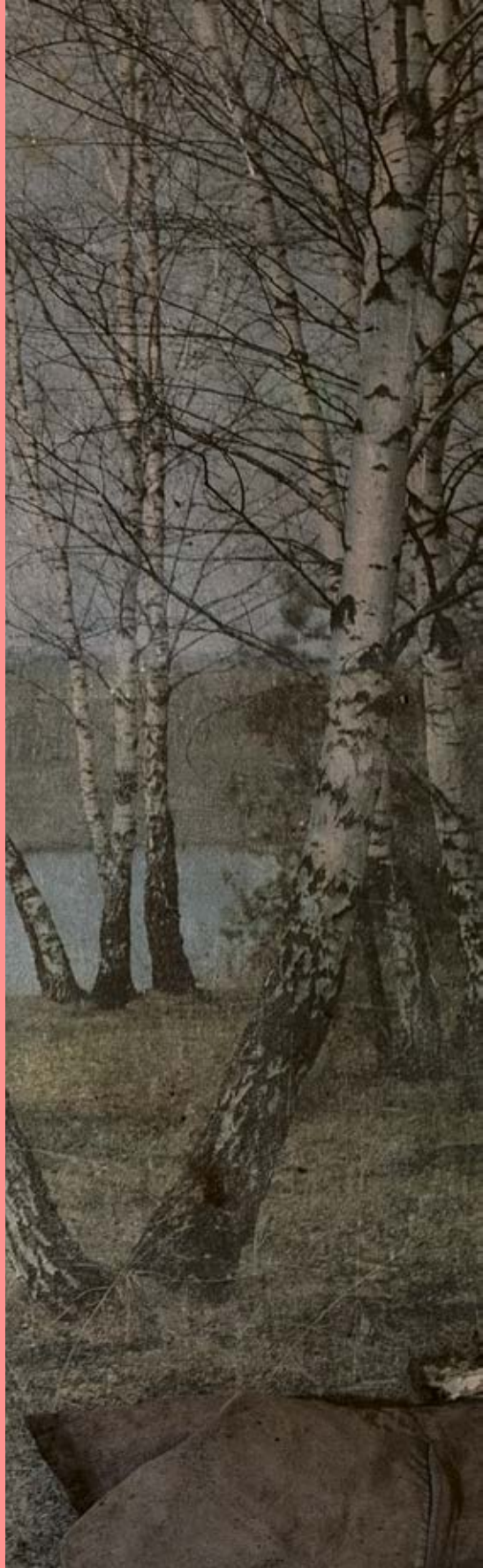
Készült ötszáz példányban.

/ 500

ISBN 978-615-00-3617-5

www.numberedstreets.tumblr.com

www.javorbenedek.hu

take me dancing

photographs by balázs turay

